

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעים רבינ'ם מושלים

נצחון משמה

רבנו הק' מלמדנו במשל נפלא זה, את גדל השמחה שיש להשם יתברך בעת שאנו מתגברים על המחשבות הזרות שיש לנו, וההרהורים הרעים שעולים במחשבתנו.

החיות הטמאות נחשבים למחשבות רעות וטמאות, והחיות הטהורות נחשבים למחשבות קדושות.

מלך מלכי המלכים שולח לנו לפעמים שני מיני מחשבות. בעת התפלה ובעת הלמוד, ואף סתם כך באמצע היום. הוא יושב לו למעלה מביט שוחק ונהנה לראות את המלחמה העצומה שבין המחשבות הטמאות לטהורות.

פעמים רבות נדמה ממש שהמחשבות הטמאות שלנו הולכים להתגבר חלילה ולנצח את החיות הטהורות - המחשבות הקדושות.

אך לפתע בשאנו מתגברים והכל מתהפך, בשאנו מתחזקים ומתעלים על המחשבות האלו וחושבים מחשבות טובות וטהורות ומתגברים ומנצחים, אנו גורמים לו תענוג ונחת גדול! וזה יקר לפניו מאד מאד.

נזכר תמיד ש'ה' שולח לנו את המחשבות הטמאות בכדי לראות איך אנו מתגברים עליהם עם המחשבות הטהורות ומנצחים אותם, והוא מתענג מזה מאד. (ע"פ ליקו"מ רלג)

השר נקרא אל ארמון המלך המפאך. "הקשב לי שר יקר", אומר לו המלך, "בשבוע הבא ביום שלישי יש לי יום פנוי ורגוע, מה דעתך נעשה ביום זה מעמד מענין, האם יש לך רעיון? משהו שישמח אותי? שאני אתרגש ואשמח?"

ביום שלישי ישב לו המלך בגן ענק ומפאך, יחד עם שרים ומשרתים מכבדים. על במת הגן הענקית עמדו להם כמה מיני חיות גדולות וחקוקות גבוהות ומפחידות.

והמעמד החל בהתרגשות. החיות החלו לנגח אחת בשנייה, לרוץ ולבעט, לברח ולצעק, לקפץ ולפל. לשאג ולהכות, זו מנצחת את זו. חיה אחת כמעט הולכת לפל והשנייה כמעט מנצחת.

לפתע מביט המלך בהתפעלות ורואה, החיה שכמעט נטתה לפל, קמה ומתגברת מתחזקת וקופצת על החיה החזקה ומנצחת אותה נצחון גמור.

המלך סופק ידיו בשמחה ובהנאה: "כמה יפה ונאה לראות את המלחמה ביניהם. כמה נפלא לראות איך שהחלש כמעט נוטה לפל ולפתע הוא מתגבר וממש מנצח. עולה לגדלה ולא מפחד, על אף כל המכות שספג וקבל. איזה נחת יש לי מזה. זה כל כך משמח לראות דברים כאלו..."

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

מעשה י"ג - משבעה בעטלערס (9)

כי יש מדינה שהם בקיאים מאד בחכמת הנגינה (שקורין מאזיקא).

וְכָלֶם עוֹסְקִים שָׁם בַּחֲכָמָה זוֹ, וְאֶפְלוּ בָנִים קְטַנִּים. וְאִין שָׁם קָטָן שֶׁלֹא יָכוֹל לַנְגֵן עַל אֵיזָה כְּלֵי שִׁיר. וְהַקָּטָן שֶׁבָּאוֹתוֹ הַמְדִינָה, הוּא חָכֵם גָּדוֹל בַּמְדִינָה אַחֲרַת בָּאוֹתוֹ הַחֲכָמָה שֶׁל נְגִינָה. וְהַחֲכָמִים וְהַמְלָךְ שֶׁבָּאוֹתוֹ הַמְדִינָה וְהַקְּאֶפְעֵלִישׁ יֵם חֲכָמִים מְפֹלְגִים מְאֹד מְאֹד בָּאוֹתוֹ הַחֲכָמָה.

פַּעַם אַחַת יָשְׁבוּ הַחֲכָמִים שֶׁל אוֹתוֹ הַמְדִינָה. וְהָיָה כָּל אֶחָד מִתְּפָאֵר בַּנְגִינָה שְׁלוֹ: זֶה הָיָה מִתְּפָאֵר שֶׁהוּא יוֹדֵעַ לַנְגֵן עַל כְּלֵי שִׁיר פְּלוֹנִי, וְזֶה הִתְּפָאֵר שִׁיּוֹדֵעַ לַנְגֵן עַל כְּלֵי שִׁיר פְּלוֹנִי, וְזֶה הִתְּפָאֵר בְּכָלֵי שִׁיר פְּלוֹנִי. וְזֶה הָיָה מִתְּפָאֵר שִׁיּוֹדֵעַ

כְּשֶׁגָּמְרוּ הַשְּׂמֵחָה שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם וְלָנוּ אַחֲרֵי־כֵן, בַּבֶּקֶר חָזְרוּ הַזּוֹג כַּנִּל וְהָיוּ מְתַגַּעְגְּעִים וְכוּ' אַחֲרֵי הַבְּעֻטְלִיר שֶׁהָיָה צוֹאָרוֹ עָקָם. בְּתוֹךְ כֶּף וְהִנֵּה הוּא בָּא, וְאָמַר הִנְנִי וְכוּ'.

בְּתַחֲלָה בִּרְכַּתִּי אֶתְכֶם שֶׁתְּהִיוּ כְּמוֹנִי, עַתָּה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם בְּמִתְנָה לְדַרְשָׁה שֶׁתְּהִיוּ כְּמוֹנִי. וְאַתֶּם סוֹבְרִים שִׁישׁ לִי צוֹאָר עָקָם? אִין צוֹאָרִי עָקָם כָּלֵל. אַדְרָבָּא, יֵשׁ לִי צוֹאָר שְׁוֵה מְאֹד, צוֹאָר יָפֵה מְאֹד.

רַק שִׁישׁ הַבְּלִי עוֹלָם. וְאֲנִי אִינִי רוֹצֶה לְהוֹצִיא שׁוֹם הַבֵּל וְרוּחַ (שֶׁקוֹרִין דוּף) בְּהַבְּלִי עוֹלָם. (וּמַחֲמַת זֶה נִדְמָה שֶׁצוֹאָרוֹ עָקָם, כִּי הוּא מְעַקֵּם צוֹאָרוֹ מִהַבְּלִי עוֹלָם וְאִינוֹ רוֹצֶה לְהוֹצִיא שׁוֹם הַבֵּל וְרוּחַ בְּהַבְּלִי עוֹלָם)

אֲבָל בְּאַמַּת יֵשׁ לִי צוֹאָר יָפֵה מְאֹד, צוֹאָר נִפְלָא מְאֹד. כִּי יֵשׁ לִי קוֹל נִפְלָא מְאֹד. וְכָל מִינֵי הַקּוֹלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁהֵם קוֹל בְּלֹא דְבוּר, כָּלֶם אֲנִי יָכוֹל לְהוֹצִיאָם בְּקוֹלִי. כִּי יֵשׁ לִי צוֹאָר וְקוֹל נִפְלָא מְאֹד. וְיֵשׁ לִי הַסְּכָמָה עַל זֶה מֵאוֹתָהּ הַמְדִינָה.

לִנְגֹן עַל כַּמָּה כְּלֵי שִׁיר. וְזֶה הַתְּפָאָר
שִׁיּוּדֵעַ לִנְגֹן עַל כָּל כְּלֵי שִׁיר, וְזֶה הַתְּפָאָר
שִׁיכּוּל לַעֲשׂוֹת בְּקוּלוֹ כְּמוֹ כְּלֵי שִׁיר
פְּלוּנִי, וְזֶה הַתְּפָאָר שִׁיכּוּל לַעֲשׂוֹת בְּקוּלוֹ
כְּמוֹ כְּלֵי שִׁיר פְּלוּנִי. וְזֶה הַתְּפָאָר שִׁיכּוּל
לַעֲשׂוֹת בְּקוּלוֹ כְּמוֹ כַּמָּה כְּלֵי שִׁיר.

וְזֶה הַתְּפָאָר שִׁיכּוּל לַעֲשׂוֹת בְּקוּלוֹ כְּמוֹ תַּף
מִמָּשׁ, (שְׁקוּרִין פּוֹיִק) כְּאֵלוֹ מִכֵּין בְּתַף. וְזֶה
הַתְּפָאָר שִׁיכּוּל לַעֲשׂוֹת בְּקוּלוֹ כְּאֵלוֹ
מוֹרִין בְּקִנֵי שְׂרָפָה (שְׁקוּרִין אוֹרְמֵאֻטִּים)

וְאֲנִי הֵייתִי גַם־כֵּן שָׁם. עָנִיתִי אֲנִי וְאִמְרַתִּי
לָהֶם: קוּלִי, טוֹב יוֹתֵר מִקּוּלוֹת שְׁלַכְכֶם!
וְהָא רְאָיָה. כִּי אִם אַתֶּם חֲכָמִים כָּל־כָּךְ
בְּקוּל נְגִינָה, אִם־כֵּן הוֹשִׁיעוּ אֶת אוֹתָן
שְׁתֵּי מְדִינוֹת.

וְאֵלוֹ הַשְּׁתֵּי מְדִינוֹת הֵם רְחוּקִים זֶה מִזֶּה
אֶלֶף פְּרָסָאוֹת. וּבְאֵלוֹ שְׁתֵּי הַמְּדִינוֹת,
כְּשִׁמְגִיעַ הַלֵּילָה אֵין יְכוּלִין לִישֹׁן. כִּי
כְּשִׁנְעֶשֶׂה לֵילָה אֲזִי מִתְחִילִים הַכֹּל
לִהְיוֹת מִיִּלְלִים בְּקוּל יִלְלָה, אֲנָשִׁים
וְנָשִׁים וְטָף. אִם הָיָה מְנַח שָׁם אָבוֹן, הָיָה
נִמּוּחַ. כִּי בַלֵּילָה הֵם שׁוֹמְעִים קוּל יִלְלָה
מְאֹד, וּמִחֲמַת זֶה כָּל־מִיִּלְלִים אֲנָשִׁים
וְנָשִׁים וְכוּ'. (וְכֵן מִתְנַהֵג בְּשְׁתֵּי הַמְּדִינוֹת) כִּי

בְּמְדִינָה זוֹ שׁוֹמְעִים הַקּוּל יִלְלָה, וּמִיִּלְלִים
הַכֹּל כַּנִּ"ל.

וְכֵן בְּמְדִינָה אַחֶרֶת גַּם־כֵּן כֵּן. וּשְׁתֵּי
הַמְּדִינוֹת הֵם רְחוּקִים זֶה מִזֶּה אֶלֶף
פְּרָסָאוֹת. וְעַל כֵּן אִם אַתֶּם חֲכָמִים כָּל־כָּךְ
בְּנְגִינָה, אֶרְאָה אִם תּוּכְלוּ לְהוֹשִׁיעַ אֶת
אוֹתָן שְׁתֵּי הַמְּדִינוֹת, אוֹ שְׁתּוּכְלוּ לְכוּן
לַעֲשׂוֹת אֶת קוּלָם. (הֵינּוּ שָׁהִם יְכוּנּוּ לְהוֹצִיא
קוּל מִכּוּן כְּמוֹ קוּל הַיִּלְלָה הַנִּשְׁמָע שָׁם)

וְאָמְרוּ לוֹ: (הֵינּוּ הַחֲכָמִים הַנִּ"ל אָמְרוּ לָזֶה
שְׁצוּאָרוֹ עֵקֶם) הַתּוּלִיךְ אוֹתָנוּ לְשָׁם? וְאָמַר:
הֵן, אֲנִי מוּלִיךְ אֶתְכֶם לְשָׁם. וְנִתְעוֹרְרוּ
כָּל־מִיִּלְלִים לְשָׁם. וְהִלְכוּ

וּבָאוּ לְשָׁם. (הֵינּוּ לְאַחַת מִשְׁתֵּי הַמְּדִינוֹת הַנִּ"ל)
כְּשִׁבְאוּ לְשָׁם, כְּשִׁהֲגִיעַ הַלֵּילָה, הָיָה כַּנִּ"ל
שֶׁהָיוּ כָּל־מִיִּלְלִים מְאֹד כַּנִּ"ל. וְגַם
הַחֲכָמִים הַנִּ"ל גַּם־כֵּן הָיוּ מִיִּלְלִים.
(וּמִמִּילָא רָאוּ בְּוֹדָאֵי שְׁאִינָם יְכוּלִים לְהוֹשִׁיעַ אֶת
אוֹתָן הַמְּדִינוֹת).

וְאָמַר לָהֶם: (הֵינּוּ זֶה שְׁצוּאָרוֹ עֵקֶם אָמַר אֶל
הַחֲכָמִים הַנִּ"ל) עַל כָּל פְּנִימִים, תֹּאמְרוּ לִי
מִהֵיכָן בָּא זֹאת שֶׁנִּשְׁמָע קוּל יִלְלָה הַנִּ"ל
כַּנִּ"ל? אָמְרוּ לוֹ: וְאַתָּה יוֹדֵעַ? הַשִּׁיב: אֲנִי
יּוֹדֵעַ בְּוֹדָאֵי.

שאלות לחידודא

בחן 38א:

מעשה י"ג משבעה בעטלערס (9)

- כי הקול שלהם נמוך מאוד
- כי קולם צרוד
- כי הם לא יכולים להושיע את אותן שתי המדינות
- ז. מה המרחק בין שתי המדינות שצריך להושיע אותם?
 - חמש מאות פרסאות
 - אלף פרסאות
 - אלפיים אמה כתחום שבת
- ח. מה נעשה באותן שתי המדינות בלילה?
 - הזקנים מיללים שם
 - הנשים והטף מיללים שם
 - כולם מיללים אנשים נשים וטף
- ט. מה קרה לחכמים כששמעו קול היללה של המדינה?
 - אמרו שיש להם יצאה איך להושיע אותם
 - היו מיללים גם כן
 - שתי התשובות נכונות
- י. האם למדת את המעשה השבוע?
 - כן
 - לא
 - חלק

- א. איזה מין צוואר היה לבעטלער הרביעי?
 - צוואר עקום
 - צוואר יפה מאוד
 - צוואר שווה ויפה מאוד
- ב. איזה קול היה לבעטלער שצווארו עקום?
 - קול צרוד
 - קול נמוך
 - קול נפלא מאוד
- ג. ממי יש לו הסכמה על זה?
 - מהמדינה של חיים טובים
 - מהאיש חסד האמת
 - מהמדינה שהם בקיאים מאוד בחכמת הנגינה
- ד. כמה חכמים מנה רבינו שהתפארו בזה?
 - שלש
 - שבעה
 - עשרה
- ה. איזה קולות מפרט רבינו בהתפארותם?
 - תוף וכינור
 - תוף וחליל
 - תוף וקול שמורין בקנה שריפה
- ו. למה אמר הבעטלער שקולו טוב יותר מהקולות שלהם?

בעומק המעשה

באיזה יום סיפר רבינו את המעשה של הבעטלער שצווערו עקום?

תשובות על המבחן של שבוע שעבר

מתגעגע וכוסף תמיד ומשתוקק מאד באיזה עוד מעשה כתוב מתגעגע ואיזה עוד לשונות מובא שם שלא מובא כאן?

במעשה א' מתגעגע ומבקש ומצפה (המושג למלך) - במעשה ב' והפן מלך היתה מתגעגע מאד

דעם רבינ'ס
אעשיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: בפקס - 1532-6519611 להודעות - 02-5345040 לקבלת הגליון באימייל - m025345040@gmail.com